

изкарать останалото; но ако имъ са изчетеше пъкъ първата половина, безъ да са спънѣтъ нейдѣ изкарвахъ до край втората. Никстажъ не бѣше са случвало на тѣхъ сыромашкы дѣца да научѣтъ толкози много нещѣ тѣй лесно, както презъ него день играешкомъ и смѣхишкомъ изучихъ.

Бащитѣ имъ, майкытѣ имъ и другытѣ дѣца, на връщане отъ черкова, като човахъ вѣселятѣ имъ выкове, отъ които бѣше долината екнала, скупомъ и бързишкомъ възлѣзохъ у бояркината градина за да видятъ какво ново има пакъ. Смаяхъ са като видѣхъ какво са върше тамъ.

„Дѣцата ни, казвахъ родителитѣ, немогѣтъ изучи за година време толкози, колкото за единъ часъ сѣ научили при вази. Тогази то было истинна дѣто е казано, че, кога сѣ добра воля и отъ сѣ сърце са работи, сѣка мѣка става лека и сѣко нещѣ става лесно.

— То е много право забѣлѣза воденчеря, ала да са вдѣхне на дѣцата това присърце, тази добра воля, туй е то голѣма масторія. Колкото за дѣцата, ей какво ще са рѣче да изучѣтъ много неща изведнажъ. Какво голѣмо подаденіе има нейна милость да пребира ума на дѣцата къмъ добрытѣ работы и да имъ събужда разума!“